

Eszter kipattant az ágyából, amikor meghallotta a csengő hangját. Alig tudott gátat szabni az izgatottságának. Benett nem sokkal korábban felhívta, és röviden tájékoztatta a fejleményekről. Egy sorozatgyilkossal van dolguk. Hihetetlen, hogy újra megtörténik. Mintha a sors akarná így, hogy pont most, amikor Benett visszatért Mexikóból. És pont most, amikor ő is itt lehet. Érezte, hogy a szíve erősebben dobog, mint valaha.

– Sorozatgyilkos? – kérdezte újra, miközben beengedte Benettet.

– Az. Van kávéd?

Eszter nem válaszolt, csak kiélvezte a bizsergést, amit a felismerés váltott ki. Sorozatgyilkos. Mintha ennek a szónak különleges varázsa lenne. Az emberek félnek kimondani, sőt, még talán rágondolni is. Ez a félelem pedig különleges misztikummal ruházta fel.

– Ez a lakás üresebb, mint az enyém. – Benett valahonnan a konyhából kiabálhatott ki. Eszter gyorsan becsukta maga mögött az ajtót és a nyomozó után sietett.

– Ugyanazzal a módszerrel ölte meg?

– Igen... Ez mi? – emelt fel egy kancsót, amiben vöröses lé volt.

– Grapefruit.

Benett elfintorodott és olyan távol emelte magától, mintha valami mérgező anyagot tartana a kezében. Eszter kinyitotta a hűtőt és elővett egy citromos teát.

– Tessék. Szóval megerőszakolta?

– Igen.

– És a lábát is levágta?

– Igen.

– Minden ugyanaz? – hitetlenkedett Eszter.

Benett ezúttal megcsóválta a fejét.

– Azért ezt nem jelenteném ki kategorikusan. – A szájához emelte az teás flakont és Eszter rosszalló pillantásától kísérvé beleivott.

– Miért? – kérdezte Eszter, és igyekezett a konyha biztonságosabb része felé terelni Benettet.

– A bal lábát vágta le.

Eszter megállt egy pillanatra.

– A bal lábát?

– Aha. Legutóbb pedig a jobbat. Csekély eltérés, de fontos lehet.

Eszter felidézte magában a fotókat, amiket Milán mutatott a megbeszélésen. A véres végtag az áldozat mellett hevert, mintha csupán egy eldobható játékszer lenne. A véres jobb láb...

– És most mi lesz?

Benett lehuppant a székbe, és feldobta a lábát az asztalra. Eszter elindult, hogy semlegesítse az újabb támadást.

– Bellát várjuk.

– Bellát? – Eszter újból megtorpant.

– Gyorsan kell reagálnunk, és Bella tájékoztat a helyszínelés eredményéről, hogy holnap meg tudjuk tenni a szükséges lépéseket.

Eszter ránézett az órára. Lassan éjfél. Benett telefonja csörögni kezdett.

– Hello Milán. Várj egy pillanatra, kihangosítalak.

A következő pár másodperc azzal telt, hogy Benett a virtuális gombokat nyomkodta a kijelzőn. Végül meghallották Milán hangját.

– Hallotok?

– Igen.

– Hihetetlen, nem?

– Az. Alig bírtam megtalálni ezt a vacak kihangosítót.

– Mármint a gyilkosság.

– Ja, igen, az is...

Kis szünet. Eszter azon tűnődött, hogy vajon Benett közönye egy veleszületett képesség, vagy csupán annak a tömérdek ügynek a velejárója, amikkel az elmúlt tizenöt évben foglalkoznia kellett.

– Mi alapján választja ki őket?! – szólt újra a telefonba Benett.

– Tessék?

– Ezt kell először megtudnunk, szóval a közös pontokat kell keresned. Családi háttér, iskoláztatás, hobbi, szóval bármi, ami az áldozatok személyes körülményeivel kapcsolatos.

– Értem.

– Először írd ki egy táblázatba, hogy melyek Enikő legfőbb ismertetőjegyei, aztán ezek alapján keress egyezést a mai áldozattal.

– Értem.

– Apropos... Mi is a neve?

– Vanda. Gurcsik Vanda.

– Gurcsik...Gurcsik...Gurcsik... – ismételte Benett.

– Tessék?

– Ja, semmi, csak ismerős név. Mintha már hallottam volna valahol.

– Értem.

– Akkor holnap találkozunk.

– Oké.

– Ja, és Milán... most nincs rá három napod!

Milán sóhaját a recsegő vonal ellenére is tisztán hallották.

– Ezt is értem.

– Akkor ennyi. Majd holnap beszélünk.

– Oké. Kitartást Eszter.

Eszter igyekezett megköszönni a biztatást, de a csengő hangja bezengte az egész lakást. Tiszta örültek háza.

Bella érkezett, és a maga egykedvű stílusában belavírozott a konyhába. Benett lábai még mindig az asztal tetején pihentek, de most már ez zavarta a legkevésbé Esztert. Mégis, mikor lett a házából a kapitányság második bázisa?

– Adsz abból? – mutatott Bella az üvegre Benett kezében.

– Nem. Igyál kávét.

– Adsz kávét? – Bella ezúttal Eszterhez intézte a szavait, aki tehetetlenségében a kezébe temette az arcát.

– Nem! Nincs kávé, nem is volt és nem is lesz!

Benett piszkosul élvezte a helyzetet. Kezdetől fogva sejtette, hogy Eszter ódzkodik attól, hogy másokat beengedjen a legbelsőbb privátszférájába. Tipikusan az a fajta lány, aki szeret mindenhol ott lenni, szereti mindenhol megmutatni magát, amíg az a bizonyos „ott”, valahol a saját otthonán kívül van. Benett ezért is szervezte hozzá a találkozót. Megtehetette volna, hogy a kapitányságra hívja Bellát, és akkor Eszterrel is ott találkozott volna, de az kevésbé lett volna izgalmas. Kíváncsi volt a lányra. Látni akarta hol él, mit csinál, mivel veszi körbe magát, mivel a lakhelyüknöknek van egyfajta lenyomatta a személyiségüknkről is.

– Mesélj a gyilkosságról – fordult végül Bella felé.

– A zár ismét érintetlen maradt, így azt feltételezzük, hogy ugyanazzal a módszerrel jutott be, mint legutóbb. Mikor kinyílt az ajtó, leütötte a lányt és bevonszolta a szobába. Az első lényegesnek mondható eltérés itt történt, ugyanis most egy székez kötözte hozzá.

Benett bólintott. Erre pofonegyszerű a válasz.

– Az ágyl támlája fából készült. Túl sima felületű ahhoz, hogy bármit is oda lehessen kötni, ezért improvizált.

– Valószínűleg igazad van, de ami ezután következett, az tökéletesen megegyezik az előzővel – rántotta meg a vállát Bella.

– A köté? – érdeklődött Eszter.

– Trabucco horgász damil. Fél milliméteres, akárcsak legutóbb.

– Más?

Bella megcsóválta a fejét. – Az ujjlenyomatok és DNS-minták használhatatlanok. Nem hagyott hátra semmit.

Benett végigpörgette a fejében az előző gyilkosság részleteit és eszébe jutott valami, ami hiányzott a mostaniból.

– A mobiltelefon? Megvan?

Újabb fejcsóválás.

– Nyoma vészett.

Mind a hárman elcsendesedtek. A végtag levágása és a telefon eltűnése kétségkívül a legbizonytalanabb elemei voltak a kirakósoknak.

Benett ránézett az órájára. A megoldásra nem egy konyhában fognak rájönni. Be kell mennie a kapitányságra, hogy megszerezze a következő láncszemet... Wágner ragaszkodott hozzá, hogy ismét ő hallgassa ki az áldozat férjét, de ez alkalommal Benett is ott akart lenni az üvegfal túloldalán.

– Hova indulsz? – fordult felé Bella.

– Wágnerhez...

– Még biztosan kell neki legalább fél óra. Vidéken volt, amikor megkapta a hívást.

Eszter felállt és a kabátjáért indult.

– Mit csinálsz? – kiáltott utána Benett.

– Ha már a gyilkosság helyszínén nem lehettem ott, ezt nem szeretném kihagyni.

Benett megcsóválta a fejét.

– Ezt egyedül intézem.

– De...

– Nincs de – szólt közbe Benett. – Konráddal már megbeszéltem.

Eszter nem szólt semmit, de látszott rajta, hogy majdnem felrobban a méregtől. Benettet ez nem érdekelte. Az ügy már túl komoly ahhoz, hogy egy húszéves lánnyal vitatkozzon a döntése helyességéről. Az ajtóhoz sétált. Bella követte.

– Reggel nyolckor felveszlek itt – mondta kicsit megenyhülve, majd kilépett a házból.

Eszter nem válaszolt, csak dühösen becsapta mögöttük az ajtót.